

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEKCLAP

ŐSZI IDŐBEN

Ősz könyvében borus lapok,
Rövidülnek a nappalok.
A gyermeknép iskolába,
Vagy beszorul a szobába.
Olvasgat, ha jó könyvet kap,
Tudós lesz belőle, vagy pap.

L. M.

1936. OKTÓBER

10.

IV. ÉVFOLYAM

29. szám

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 6-87.

Üres a ház, üres a fészek...

Üres a ház, üres a fészek,
Magam elé szomorúan nézek.
Itt egy szoba, ott más bezárva,
Elnémult, el az édes lárma.

Hol tegnap még gyermekhang csengett,
Hogy szokjam még a szörnyű csendet?
Temetőkertnél némább a házunk,
Lobog a tűz s haj, mégis fázunk.

Lelkünk gyermekként képzelődik:
Hátha Évi erre veeődik?
Tán Lacika? Tán kis Döncike?
(Ez a bece. Ez a kicsike.)

Vigasztalgal jó nagyanyóka:
Ne búsuljon már, nagyapóka.
Ez a világnak sorja, rendje:
A gyermekek elhagynak rendre.

Ősszel elszállnak vándo:madárként,
De visszaszállnak ismét apránként,
Egyik tavaszra, másik nyárra,
S megújul az az édes lárma.

Könnybeborul szemem, de látom,
Hol van az én legjobb barátom.
Jó nagyanyó titkolja, rejti,
Maga bűját értem felelji.

És indulunk, kart karba fonva,
Ki a kertbe, lassan osonva.
Tekintünk jobbra, aztán balra:
Nincs-e gyermek erre vagy arra.

Bolond remény, de oly jól esik,
Óreg szívet ez lecsendesít;
S megtérve, lám, meleg a házunk,
A tűz nem ég már, mágse fázunk.

BENEDEK ELEK.

Szüreten.

Pisti egynapi vakációt kérve és kapva a tanító bácsitól, szüretre ment egy kis barátjához.

Vig énekszóval indultak meg reggel, meleg kis szvetterkéikben nem érezve az őszi hidegét. A zsebükben boldogan szorították a szőlőszedéshez mulhatatlanul szükséges bicskát.

Öröm töltötte el szíveiket, örvendtek a szabad napnak, az édes szőlőfürtöknek, a vidám versengésnek, hogy melyikük kerül elsőnek a sorban.

Tréfálkozva szóltak át egyik a másikához, mert szépen sorba állították ám őket, akárcsak a katonákat és úgy is haladtak a szép, egyenes szőlősorok között.

Volt vidám nevetés, amikor egy-egy erősen megrakott szőlőtöke mellett elmaradt a szomszéd! Viszont azután öröme annak, aki friss pótlásra lelt a sorában, amin még nem volt termés, az egyszerre jóval előbbre került, mint a többiek.

Csengett a kacagástól az egész szőlőhegy, különösen mikor a pásztor el-elsütötte a puszkát, ujjongtak Pistiek a durranásnak!

Pistit elfogta a versengés láza. Oly gyorsasággal vágta a szebbnél szebb gerezdeket, hogy az már bűvészszámba ment.

A rudasok kihordták a tele kosarakat és vedreket az útra, ahol beleürítették a csebrekbe, azok ha megteltek, ketten-ketten levítették a szőlő aljában álló szekerekhez és a nagy hordókba gyűjtötték.

Nagyszerűen ment minden. Szép termés volt, öröm a szüretelőknek! Pisti annyira keményen dolgozott az elsőségért, hogy egyenesen utolérhetetlen volt. Még enni sem evett,

hiába csábították az édes gerezdek, nehogy valaki megelőzze.

Hát igen szomorú, de a nagy sietésnek nemcsak az elsőség, de egy alapos újjavágás is lett a következménye.

Nosza megijedt Pisti, amikor saját újjacsakáján érezte a nyisszantást, el is sápadt egy kicsikét, de mintán egy szép, fehér gyolesruhával bekötötték, megvigasztalódott s azt mondta rá, hogy: „katonadolog!”

Ez alatt elmaradt egy esőppet, de viszont már sokkal óvatosabban dolgozott és amikor délben lementek a szőlőaljában levő gyümölcsösbe ebédelni, már nem sajnálta, hogy nem ő az első, boldogan, jóétvággal ebédelt a többiek között. Juhúsos kása volt ebédre, igazi szüreti eledel, amit Pisti nagyon szeretett. Tésztánál már versenyt nevetett a többiekkel. Nem volt semmi baj, ha sajtolt is az újjacska.

Estig folyt a szüret, akkor hazatért a jókedvű társaság, finom meleg töltött káposzta, rántott csirkesült, fánk várta őket — és friss must. Mert közben már kipréselték a szőlőt.

E. Onody Rózsi.

Felhívás

a romániai magyar iskolák vezetőségeihez, lelkészeihez és tanítóhoz.

Új tanév küszöbén állunk. Új gondok foglalkoztatják tanítóinknak s mindazoknak lelkét, akik gyermekeink tanítás-nevelésügyének nagy problémáit lelkükben hordják. S ilyenkor fel kell tennünk a kérdést: „Mit tehetnénk abban az irányban, hogy gyermekeink a mai adott helyzetben a lehető legtöbbet és legkönnyebben tudják elsajátítani az ismereteket, testi és lelki nevelés tekintetében?

Az új, úgynevezett aktiv (cselekvő) iskola az, amelynek keretei között legbiztosabban megtalálható a fenti cél eléréséhez vezető út, — amelyben a gyermek nemcsak játszva és cselekvőleg, tehát maradandó hatással veszi fel a kívánt ismereteket, hanem egyúttal a közösség felemelő érzése, a szolidaritás, a másokért való áldozatosság, fajszeretet, stb. felbecsülhetetlen lelki kincsek is felébrednek és megerősödnek zsenge lelkében.

Mint pedagógus nézzünk szembe a kérdéssel s azt látjuk, hogy tanítóságunknak e tekintetben egy igen kiváló segítő eszköz áll rendelkezésére: az *UJ CIMBORA*. Ez a kiváló pedagógiai érzékkel vezetett gyermeklap egészen iskoláink szolgálatában áll s azon az úton halad, melyet annak idején Pósa Lajos, aztán Gaál Mózes jelölt meg s melyen Benedek Elek Cimborája is haladt. Tovább megyünk: szerkesztője, F. László Marcella ezen is túl megy, amikor tanulmányozva a legújabb pedagógiai követelményeket és ezeknek különböző ágait, igen helyesen mindenre kiterjedő figyelme és írótehetségét fejleszteni igyekszik.

Az Új Cimborá nevelő hatását saját iskoláink gyermekein figyeltük s csak megelégedéssel és örömmel beszélhetünk arról. Minden iskola gyermekei előtt ott kellene állania e lapnak, nemcsak egy, de több példányban is. És nemcsak a gyermekek, de maga a tanító is sok alkalommal veheti hasznát. Az Új Cimborá kedves olvasmányokat és költeményeket tartalmaz különböző ünnepi alkalmakra, vizsgára, Ma-

darak és fák, továbbá Anyák napjára, stb. A gyermekeket neveli állat- és növényvédelemre. Tanítja kertészkedésre, sőt e célra ajándékba virágmagvakat is küld a gyermekeknek. Segítséget nyújt a rajztanításhoz s e téren módszeresen és fokozatosan halad. A „Daloljatok kis cimborák“ rovatában feleleveníti szép régi dalainkat, de egyúttal tanít újakat is. Ott van végezetül a játék-rovata; mennyi leleményesség és kedvesség olvasható ki abból s milyen szívesen olvassa minden gyermek! Végeredményében az Új Cimborá sok munkát vállal át tőlünk, ha mi azt igyekszünk felhasználni s a gyermekeket irányítani.

Szülők és tanítók! Az Új Cimborá érettünk és gyermekeinkért van. Ha eddig nem tettétek, vegyetek fáradságot és figyelmesen nézzetek át egy-két számot belőle, meg fogtok győződni annak nélkülözhetetlen voltáról. Igaz, hogy egy évi előfizetéséről, 200 leiről gondoskodnunk kell, de mi ez azzal a haszonnal szemben, amit ad e lap gyermekeinknek erkölcsi és nevelői tekintetben. A városi iskola garasonkint, a falusi természetbeniekből összehozhatja ezt az előfizetési díjat.

Legyen szabad még egy dolgot felemlíteni: egyetlen gyermeklap az Új Cimborá, amely gyermekeink részére arany hidat épít az együttes találkozásra és munkára; amely nem szétválasztásukra törekszik, hanem egy táborba toboroz minden gyermeket. S hogy ezt a többségi hatalom is észreveszi és megbeesüli ezt a kis lapot, mutatja az a tény, hogy cikkeit, szindarabjait szívesen és szeretettel fordítják le román nyelvre is.

Ehhez további kommentár nem kell. Rendelje hát meg a lapot minden iskola, minden tanító!

Szeretetteljes üdvözléssel:

Lőrinczi Fereuc
ref. isk. igazgató.

Jan Wolski:

Meséből valóság.

Fordította: Kormos Jenő.

(18. folytatás.)

Nemsokára rátalált arra a kis mellékutcára, melyben — a kapott utbaigazítás szerint — a szövetkezeti központnak kell lennie. Kis görbe, hegyrevezető utca volt. Két oldalt virágos fák és bokrok sűrűjébe rejtőző, alacsony, ódon és roskatag házacskák szegélyezték. Minél feljebb ért, annál jobban érezte magát. Köröskörül tiszta levegő. A nap már éreztetni kezdte melegét. A kertekből kellemes orgonavirág és jázminillat áramlott. A magasból szép kilátás nyílt a környékbeli erdőkre és mezőkre. A város lábánál pedig, mint valami enyhén lebegő világoskék selyemszalag, szép folyam folydogált, melyről Anti verset is tudott könyv nélkül, a híres Mickiewicz Ádámtól.*

A kis kiküldött levette a kalapját, hogy fejét a jóleső májusi nappal végigsimogattassa — és pár percig elgyönyörködött a szép látványosságban.

— Ó, milyen gyönyörű ez a mi hazánk! — mondta nagy elragadtatással.

Még alig száz lépést kellett mennie s a jázminbokrok sűrűjéből elébetűnt egy kedves, fehér házacská. Új volt, tiszta volt és nagy ablakaival vidáman rámosolygott a városra, a folyóra, meg a környező mezőkre és erdőkre.

Az utca felől megkapóan szép fehér rácsos kerítés határolta. A kapun kis fehér tábla volt, feketebetűs felirattal:

AZ IFJÚSÁGI SZÖVETKEZET KERÜLETI KÖZPONTJA.

Anti jól tudta, hogy a központ már csaknem egy év óta a saját házában van elhelyezve. De nem is álmodta, hogy olyan szép az a ház!

— Ez a mi közös munkánk, a mi közös fáradozásunk eredménye, — mondta magában meghatottan.

A kilincsre tette a kezét, benyitott. Szíve hevesen vert, mintha valami tündérvár udvarára lépett volna be.

A nagy tornácra, padokon és lépcsőkön több, mint harmincan üldögéltek. Nagyonbármint a népiskolák felsőbbosztályú növendékei. Pár felsőbb osztályos gimnazista fiú és leány, meg pár tanító is volt közöttük.

Anti illemtudóan levette sapkáját és minden irányban meghajította magát. — Irult-pirult akkora sokaság előtt, pedig máskülönben

* A lengyelek nagy költője.

bátor fiú volt. De mitévő legyen az ember annyi ismeretlen között...

— Na még egy kiküldött. Isten hozott! Szervusz! Honnan jössz? Mi a neved? — hallatszott minden oldalról, miközben tíz-tizenöt kar nyúlt feléje baráti kézszorításra

A kölcsönös bemutatkozás után egy barátságos ur is megszórította:

— Én vagyok a központ igazgatója. Nevem Ligowski. Kérem a szövetkezeted megbírólevelét.

Anni illemtudóan levette sapkáját és minden irányban meghajította magát.

Anti elővette zsebéből a kért igazolványt, udvariasan átnyújtotta az igazgatónak, aki nyomban bejegyezte nevét a megjelentek névjegyzékébe.

Azután az igazgató elővette zseboráját, rövid pillantást vetett rá és az egybegyűltek felé fordult:

— Kedves ifjú barátom! Önök közül sokan most járnak először a mi szövetkezeti központunkban. És — mindamelllett, hogy az üzlet-eredmény-jelentésből elég sokat tudnak róla, mégis szeretnék azt jobban megismerni. Nagygyűlésünk negyven perc múlva kezdődik. Addig tehát elég időnk van a vizsgálódásra.

— Igen! Nagyszerű! Mindjárt szétnézünk!

— Akkor szíveskedjenek engem követni.

Nagyon kicsi előszobából hatalmas, világos teremre léptek, melynek hat ablaka volt dél, kelet és nyugat irányában.

— Ez a mi központunk irodahelyisége és raktára, — világosította fel őket az igazgató. Ez a terem éppen a ház felerészét foglalja el. A másik fele — az én magánlakásom: két szoba és konyha.

Ezekben a falmelleti nagy szekrényekben

a szövetkezetek részére szánt árúk vannak elraktározva. Az árúkat közvetlenül a gyáraktól szerezzük be, vagy a fővárosi „Szövetség központból, amelyet önök is nagyon jól ismernek. A könyveket pedig egyenesen a kiadóktól rendeljük.

Ebben a nagy szekrényben könyvek vannak. Most csaknem üresen áll, mert az iskolai év végéhez közeledünk. De ősszel ismét zsúfolásig megtelik, annyira, hogy a könyvek egy részét csak a szekrény tetején, csomagokban tudjuk elhelyezni. Képzeljék csak el: Hetvenkilenc szövetkezet tartozik központunkhoz és minden szükségletét tőlünk szerzi be.

Ebben és a másik szekrényben füzetek, tollak, törlőgumik, írónok és egyéb iskolai kellékek vannak. Amint látják a sok rekeszről és különféle fiókról, ez teljesen másképp van berendezve.

Eben a kicsi szekrényben pedig vetítógépek vannak. Nagy választékunk van belőlük. Az érdeklődő szövetkezeteknek bármikor szívesen kikölcsönzünk egy—egy teljes képsorozatot, vetítógéppel együtt. Erre a célra négy gépünk van. De még mindig nem elég. Még legalább kettőt kell szereznünk.

És ebben a hatalmas szekrényben papircsomagok, térképek, vászonra ragasztott földrajzi, természetrajzi és történelmi szemléltetőképek vannak.

Ezeken az állványokon a kölcsönkönyvtár van elhelyezve. Bizonyára mindannyian megvannak vele elégedve.

Ide majd egy szekrényt fogunk állítani, melyben nagy mozgógépet és több filmet fogunk tartani, feltéve, ha a mai nagygyűlésen megszavazzák a beszerzésükhöz szükséges összeget. Nem fog nagyon sokba kerülni és annyi örömet nyújt!

Anti életében csak egyszer látott mozgóképes előadást. Bucsun volt egy közeli mezővároskában. Ott nézett be egy vándor-moziba. Nagyon tetszett neki minden, amit ott látott. Azért hát nagy lelkesedéssel hallgatta az igazgató tervét és elhatározta, hogy a gép és a filmek beszerzésére fog szavazni.

— Központunkban, — folytatta tovább az igazgató, — ketten dolgozunk: én és a kapus. Ez utóbbi tartja rendben a házat, az udvart, télen befűt a kályhákba, behozza az árúkat az állomásról és segít nekem a csomagolásban. A kapu mellett levő kisházban lakik. De sokszor annyi dolgunk van, hogy ketten sehogysem győzzük és így kénytelenek vagyunk egy-egy kis munkakedvelő szövetkezeti barátunk segítségét kérni.

A felettünk levő kis toronyszoba vendé-

geink részére van fenntartva. Ablakaiból nagyon szép kilátás nyílik a városra és az egész környékre. Két ágy van benne, melyekben gyakori vendégeink mindig kellemes és tiszta nyugalóhelyet találnak.

Ha önök közül valakinek a városban kell töltenie az éjszakát, szívesen látjuk kis vendégszobánkban!

*

Ezen érdekes magyarázatok alatt a többi kiküldöttek is megérkeztek.

Mialatt az igazgató beírta az utóbb érkezetteket, a kiküldött hölgyek és urak gyorsan behordták minden padot és széket a nagyterembe, hol pillanatok alatt mindent ügyesen elrendeztek.

Mire az óra kilencet ütött, az összes kiküldöttek szép sorban elhelyezkedve feszült figyelemmel néztek a központ elnökére, ki a nagygyűlést perenyi pontossággal megnyitotta.

Kart karba öltve.

— És most mondjátok meg nekem, ismeretek-e olyan huncut fiúkat, mint Anti — a kéményseprő és mint Vilmos meg Misi, a két pórljárt szobafestő?

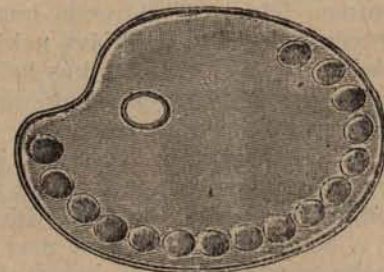
— Hogyne ismernénk? — mondjátok ti. Minden lépésre találkozunk hozzájuk hasonlókkal. Mi magunk sem vagyunk jobbak, mint ők!... Hiszen olyan jó a felnőtteket utánozni és valami nagyot csinálni!

Minden fiú ezt mondaná, aki ezt a regényt olvassa... Igazam van?... Mert minden fiúnak olyannak kell lennie, amilyenek ők!

(Folytatjuk.)

A festéktartó.

A festőművészek műtermében van igazi helyem, de található vagyok a kis cimborák

könyves fiókjában is. Megesik, hogy egyik-másik gyermek összemázol mindenféle színű festékekkel. Ilyenkor bizony nem jól érzem magam. Azért vigyázzatok rám, kis cimborák, mert én a tisztaságnak és a rendnek vagyok a hive.

Hit, remény és szeretet.

Hármas jelenet. - Irtó: Földes Zoltán.

(Halk, háttéri ének közben a szín feltáru. Három angyal)

A *Hit angyala* (jelvényével, közbül áll):

Én vagyok az Égi hit,
Aki célt ad felvidít,
Üdvözíti lelkedet,
Mennyszágot ad neked.
Nem bolyongasz céltalan
Életednek célja van.
Hogyha szenvedsz jól tudod,
Megjutalmaz Jézusod.
Fel van írva érdemed;
Ha az útnak vége lett:
Lelked égi honba tér.
Hogyha ép az, hogyha él,
Ha a végső harc alatt
Tiszta szépnek megmaradt...

A *Remény angyala* (jelvénnel, balról):

A Reménynek angyala
Én vagyok s a hit dala...
Ha a hitnek nincs reménye,
Nem néz lelkesen az égre;
Hangtalan lesz. mélabús;
Nem remélsz, hogy égbe juss...
A hit célt ad, én a bizást,
Hogy ne csüggedj küzdj te bizvást!
Még előre csüggedetlen;
Ezüstcsengő cseng kezemben
Félrázom, ki szunnyadoz,
Mert az alvás bajt okoz.

Én a küzdőt éltetem!...
Ember! hálás légy nekem.

A *Szeretet angyala* (alkalmas jellel, jobbról):

Én vagyok a szép Szeretet,
Általam lesz a szív meleg;
Nincs a hitnek drágagyöngye,
A reménynek szárnya gyöngye,
Nem terem a föld göröngye,
Hogyha én ott nem vagyok,
Fényt és lángot nem hagyok!
Én vagyok a lélek napja,
Mely az életet fakasztja,
Gazdag nyárba érleli.
S ez gyümölcscsel lesz teli.
Ha gyümölcse nincs a Hitnek
Ember, ez hogy üdvözíthet?
A Reményt is irgalom
Izmosítja gazdagon...
A Szeretet: nap, melegség,
Vagy királyi szép bibor...
Annak lesz a lelke felség,
Kit hevít az égi bor!...

(Háttérben halk ének kezdődik.)

Hárman együtt (egyszerre előlépve s jeleiket fölemelve):

Hit, Remény és Szeretet
Üdvözítsen titeket!

(Fény. A háttérből szűrődő dallam. Fügöny lassan le.)

Hogyan került a hold az égre?

— Pápua legenda. —

Valamikor nagyon régen, így mesélik a pápuák, a hold nem volt az égen, hanem egy mély tó fenekén lakott egy őserdőnek a kellős közepén. Egy nap vándor haladt át az erdőn és a tó környékére bukkant. Látva a termésre nagyon alkalmas földet, elhatározta, hogy a tó mellett ültetvényt létesít. Mindjárt neki is fogott a munkának és egy szép lankás helyet kijelölve, bevetette mindenféle zöldséggel, amelyek hamarosan kikelve, szépen fejlődtek, a gazdának és családjának bőséges ételmelet ígérve, hogy hosszú ideig nem kell majd gondoskodni semmiről. De mi történt? Mikor eljött az ősz, a betakarítás ideje és már ő is a zöldségek téli elraktározására gondolt, úgy rémlett neki, hogy éjszakánként valaki látogatja a kertet s nagymennyiségű zöldséget visz el a legértékesebbek közül.

A disznók biztosan nem lehettek, mert arra igen magas a kerítés. Ez megisméltódott min-

den éjjel, úgyannyira, hogy a gazda és családja azon vette észre magát, hogy nem lát semmit szép kertjéből.

Ekkor a gazda elhatározta, hogy éjjelenként őrizni fogja a kertet, hogy lássa, ki a tolvaj. Az elhatározást tett követte és a következő éjjel megbújt egy, a tó mellett levő sűrű bokorba. Nemsokára arra lett figyelmes, hogy a tó mélyéből egy lebegő női alak száll fel, vakító fényt árasztva maga körül. A nő bement a kertbe, összeszedett egy zsákravaló zöldséget és zsákmányával együtt visszament a tóhoz s ott újra alámerült a vízbe.

Másnap reggel a gazda összehívta a szomszédokat és elmesélte nekik, hogy a tó mélyén egy világító asszony lakik, aki mindnyájuk kertjét dézsmálja. Erre elhatározták, hogy közös erővel átkutatják halászhálókkal az egész tavat, így kényszerítve ki a nőt a tóból.

Mindnyájan a víz partjára mentek s háló-

ikkal átkutatták az egész tavat, de semmit sem találtak. Próbálkoztak másképpen is. Jól úszó gyermekeket küldtek a vízbe, hogy lehatolva egészen a tó fenekéig, felkényszerítsék a világító asszonyt. De ők sem találtak semmit.

Ekkorra előkerült a kert tulajdonosának a fia is, aki nagyon ügyes úszó volt, aki behatolt a tó fenekén levő legelrejtettebb zugokba is. Ott egy kerek, fényességű sugárzó követ talált. Ovatosan egy kendőbe göngyölte s miután a vízből feljött, senkinek sem árulta el zsákmányát. Hazamenve, a kendőbe csavart követ betette az édesanyja vízzel telt mosóteknőjébe és leborította egy fedéllel. A következő nap, mikor az emberek újra a tóhoz mentek, hogy a keresgélést folytassák, ő is hívta a barátjait és mondta nekik: „Gyertek, nézzétek meg, milyen szép dolgot kaptam” — és levette a fedőt a teknőről, de a fénytadó kő kapva az alkalmon, kiugrott a teknőből és elhelyezkedett a szoba falán levő polcon. A gyermekek próbálkoztak újra megfogni kendőkkel, de a kő felugrott a gerendára, úgy, hogy nem tudták többé elérni.

Mikor a férfiak hazafelé jöttek a kutatásból, már messziről észrevették, hogy a szoba

telve van világossággal és közelebb érve látták, hogy egy kerek kő ül a gerendán. Egy páran kapták a lándzsáikat és így próbálták megfogni a követ, de a hold — mert ez a hold volt — felszállt a háztetejére, majd azután, mikor az emberek bumerággal próbálták eltalálni, felszállt egy magas fára, olyformán, hogy az egész környék fényben úszott.

Az emberek hívták a holdat, hogy jöjjön le és maradjon velük, de a hold nem volt tovább nő hozzájuk és visszakiáltott: „Felmegyek az égbe és onnan világítani fogok: de mikor egy nagy ember halála, vagy nagy katasztrófa közeledik, jelezni fogom”. Erre a hold a fa tetejéről éppen egy akkor alacsonyán átúszó felhőre ugrott, onnan majd tovább, tovább, fel egészen az égig. Egész mostanáig sem felejtette el ígéretét és figyelmezteti az embereket az eljövendő bajra, elrejtve rövid időre ragyogó arcát.

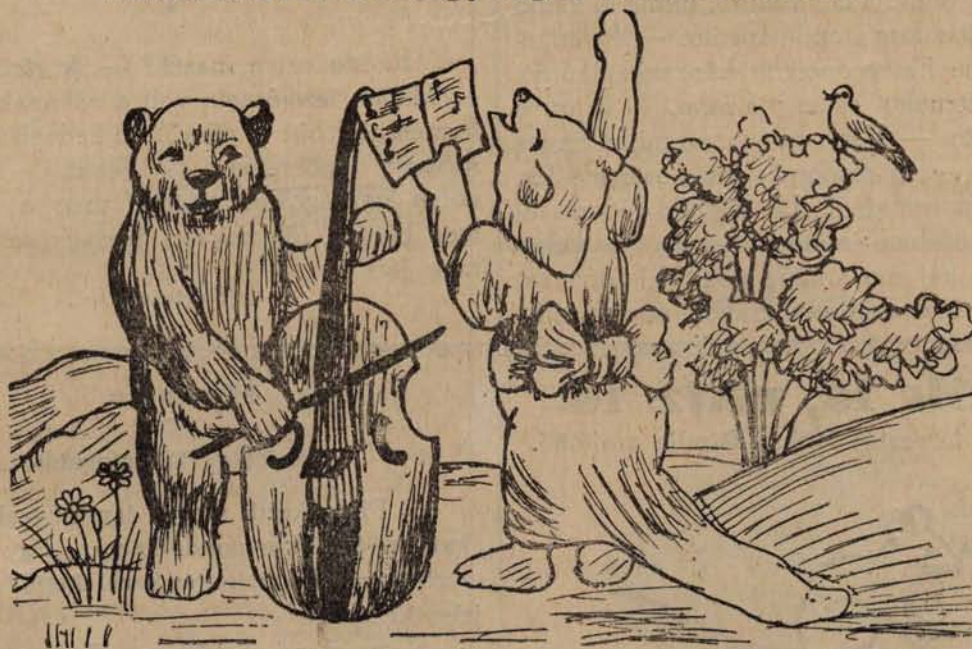
Holdfogyatkozás van, mondják a fehér emberek, de a pápuák tudják, hogy ez azt jelenti, hogy nemsokára egy nagy embernek rövidesen meg kell halnia.

Eszperántóbból fordította: *Böjthe Andor.*

BCU Művészek az állatvilágban.

Mosómedvéne öngysága, mint énekesnő.

Rajzolta: Etel néni.

Mosómedvéne öngysága megirigyelte Iá Muki sikereit az irodalomban. Az énekművészet terén akar babérokat szerezni. No, akarhat! mert azt a felső „c” hangot, ami után annyira kapaszkodik, úgy sem éri el rezes, mély hangjával.

Barnabundási Brummogó Brunó húzza-

húzza a medve nemzetség ősi nótáját, de a kis madár az ágon gúnyosan csiripeli:

— Hiába farsztja magát kedves Nagysád, azt a felső „c”-t, el nem éri. Nyugodjon bele, hogy kegyedet nem fogják a színházhoz dalénekesnőnek szerződtetni.

Eszperantó nyelvtanfolyam

Vezeti: Kormos Jenő,

Fordítási gyakorlatok — Tradukaj ekzercoj.

La vulpo kaj la cikonio.

Okazis en la malnovaj tempoj, ke la vulpo invitis la cikonion al tagmanĝo. La cikonio volonte akceptis la inviton kaj kun granda apetito sidis al la tablo de la vulpo. Sed kiel granda estis ĝia surprizo, kiam la vulpo sur plataj teleroj metis antaŭ ĝin la delikatajn manĝaĵojn. La cikonio ne povis preni eĉ unu peceton el ili per sia longa beko. Nur malgaje

kaj honte ĝi sidadis ĉe la tablo, dume la vulpo formangis ĉion kun granda apetito. — Nu, mi vidas, ke vi ne havas apetiton, kara mia cikonio. Eble via stomako estas malsana, — li turnis sin al la gasto. — Vere, nuntempe mi ne havas apetiton... — ĝi respondis kaj poste iris for.

Pasis la semajnoj. La cikonio redonis al la vulpo la afablan inviton. Nature, la vulpo akceptis ĝin kaj jam antaŭe ĝojis al la diversaj delikataĵoj. Ankaŭ ĝi kun granda apetito sidis

al la tablo de la cikonio, kiu en longaj vazoj metis antaŭ ĝin la bongustajn viandojn. La afabla mastro de la cikonio domo kun vera gastamo proponis al ĝi la enhavojn de la vazoj. Sed la vulpo ne povis meti en ilin sian nazon ĉar la koloj de la vazoj estis mallargaj... Kaj

a cikonio kun bona apetito englutis unu pecon post la alia. — Bonhumore ĝi turnis sian kapon al la senpova kaj kolera gasto: — Nu, kara mia vulpo, mi vidas, ke vi ne havas bonan apetiton en mia modesta domo... — La vulpo komprenis la signifon de la invito kaj grumble respondis al la cikonio: — Vi redonis al mi la prunton, sed ni ankoraŭ renkontos unu la alian... — Ni havu la honoron!... Ĝis revido, kara mia vulpo! — ĝi ridetis al la foriranta gasto.

*

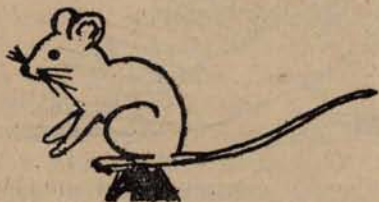
Ki irta ezt a mesét? — A görög Esopus. — Milyen természetű volt a rókanak? (Milyen természetűt bírt a róka?) Ki kedveli a rókához hasonló embereket? — Senki. — Vajjon a gólya igazságosan büntette meg a rókát? — Igen bizony, (ő) nagyon igazságosan büntette meg (őt).

(Folytatjuk)

Játék is, rajz is.

A rajzokat tervezte: Bilkay Gizella tanítónő.

6. számú rajz

Óh be édes ez a kicsi egérke. Még szerencse, hogy a macska hiányzik az állatseregletből, különben, ki tudja, még bekapná az egérkét.

Humor.

Tanfelügyelői látogatás.

— Fiuk, kezdi meg a tanfelügyelő — látni akarom, tudtok-e gondolkodni. Egy tojás ára ezerötszáz korona, mibe kerül kettő? Aki tudja jelentkezék.

Nagy csend. Senki se jelentkezik. A tanfelügyelő mögött álló tanító három ujjának fentartásával int a legjobb tanulónak, hogy jelentkezék már. A tanuló feláll s jelenti.

— Tanfelügyelő bácsi, a tanító úr ki akar menni.

Tanyai ház.

Az Odorheiu-i linoleummetsző cimborák munkáiból.

Csalimese.

Mi az? Mesét mondjak?

— Igen!

— Mit meséljek?

— Amit akarsz!

— Úgy? hát jér ide az ölembe. De hoz-
zad a nyuszikát is. Itt van? De hát hol a
farka?

— A farka?

— Igen, a farka. Tegnap még egy arasz
volt, ma csak egy pici kis farka van. Hová
tetted?

— Nem tudom, nem emlékszem.

— Nó várj, hát mondok mesét s majd
eszedbe jut, hogy hová lett a nyuszika farka.
De addig elmondom, hogy a tegnap mi történt.
Mentem, mendegéltem régóta, már léptem hetet
hét óra alatt. Egyszer csak látok hét fiut.
Kérem tőlük, hogy hol a nyuszika farka?
Azt mondják, menjek kifelé a rétre hetvenhét
lépést, ott találok hét embert, a hetedikétől
kérdzem meg s az tudja. Kimentem a rétre,
hát, Istenem! Ott találok hét embert. A he-
tediktől kérdem, hogy hol a nyuszika hosszú
farka. Az azt mondta, hogy járkáljak a réten
addig, amíg találok hét ásót. A hetedikkel
ássak a földbe hét ásó földért s ha találok
hét követ, a hetedik alatt megtudom.

Tehát elindultam.

Mentem, mendegéltem s egy helyen talál-
tam is hét ásót, mindenik a földbe volt vágva,
úgy állottak heten, mint hét katona. Megszám-
láltam s hát bizony ott igazán csak hét volt.

A hetedikhez léptem s a kezembe fogtam.
Hát látom, hogy a hetedik alatt puhára van
ásva a föld. Mit gondolsz, ki ásta? Bizonyosan
egy ilyen mesélő bácsi, kereste azt, hogy meg-
tudja, hová lett a nyúlnek a hosszú farka.
Nos, én is hozzáláttam. Az ásóval kiástam
hét ásó földet. Kidobtam. Mit gondolsz, mit
találtam ott?

— A nyúl farkát.

— Nem! A gödör fenekén egy nagy
követ. Kidobtam. De nem tudtam meg semmit.
Aztán tovább ástam. Ismét kiástam hét ásó
földet. Kidobtam. Mit gondolsz, mit találtam ott?

— A nyúl farkát.

— Dehogy, egy második követ a gödör
fenekén. Kidobtam, de nem tudtam meg semmit.
Aztán tovább ástam. A gödör mélyebb lett, mert
ismét kidobtam hét ásó földet. S mit gondolsz?
Mit találtam ott?

— Semmit.

— Dehogy semmit. Egy harmadik követ.
Kidobtam, de nem tudtam meg semmit.

— S a nyúl farka? Apám!

— Tovább ástam. Csak várj! Ismét kidob-
tam hét lapát földet és megtaláltam...

— És megtaláltad a nyuszi farkát.

— Nem is azt kerestem. Ne szólj közbe,
mert akkor soha se jutunk a végére. Nos, hát
tovább ástam s megtaláltam a negyedik követ.

— Hagyd a köveket apám, mi lesz a nyuszi
farkával?

— Kidobtam...

— A nyuszi farkát?

— Dehogy! A követ dobtam ki s tovább
ástam. Ismét kidobtam hét ásó földet s ott

talá'tam az ötödik követ. Kidobtam, de semmit se tudtam meg. Aztán tovább ástam.

— Ne áss apám annyit, mondj inkább mesét.

— De hiszen mesét mondok! Kiástam a hét ásó földet s megtaláltam a...

— Mesét.

— Dehogy, a hatodik követ. S azt is kidobtam, de ismét nem tudtam meg semmit, tehát tovább ástam s közbe azon gondolkoztam, hogy a hetedik ember azt mondta, hogy hét követ kell kidobjak.

— Hiszen azt tudtad, úgy mondtad.

— Tudtam, tudtam, de elfelejtettem. Hát

csak tovább ástam, kidobtam hét ásó földet s hát akkor csak megtaláltam...

— a nyuszi farkát.

— Ne szólj közbe! Nem a nyuszi farkát, hanem a hetedik követ s alatta egy cédulát. A cédulán az volt, hogy a nyuszikának nem törött le a farka, mert az akkora volt husvétkor is, mint ma.

— Hiszen én tudtam!

— Hát ha tudtad, miért nem mondtad?

— Mert te azt mondtad, hogy letört a farka s én tudtam, tudtam, de elfelejtettem.

— Nő látod, így jár az, aki a mesére figyel, elfelejti, hogy a nyúl farka kurta.

Dr. I. Diénes Jenő.

1936
JAMBORÉE

IV-İK
BRÁȘOV

Martin Lajos beszámolója.

Martin Lajos cserkész.

Jamboréi élet. (Folytatás)

Magyarországot egy pesti és egy szegedi öreg cserkészcsapat képviselte. Az ő táboruk állandóan olyan volt mint a megbolygatott hangyaboly az idegen forgalom miatt. Legtöbben voltak azonban a lengyelek. S egyben a cserkészváros kedvencei is. Majd az egyiptomiak, kikkel csak franciául és angolul lehetett értekezni. Sajnálatos azonban, hogy nem maradtak sokáig, mivel nincsenek ehez a poianai zord időhöz szokva.

Vasárnaponként nagy volt az idegen forgalom. Kik megelégedve hagyták el a várost.

Tizennegyediken mindenkinek a figyelme a Jamborée felé irányult, mivel ekkor kezdődtek a versenyek.

Küzdelem a díszzászlóért.

Mi már kétizben egymásután nyertük meg a díszzászlót, s most is nagy reménnyel, bizva a zászló birtokbavételét, indultunk a versenyekre. Már-már úgy volt, hogy mi győzünk. Ekkor azonban váratlanul a Panaitescu-féle jeladással lepontoztak. Így Ploesti kezébe került a sokatmondó zászló. Bár előzőleg hivatalosan ebből a szempontból ki lett hirdetve győzelmünk. Ekkor senkinek szava nem volt ellene. Majd midőn a zászlót átadták Ploestinek, Sâmboreanu ezredes kijelentette, hogy szerinte, most is a clujiaké kéne legyen a győzelem.

Külön dicséretet érdemel a Brașovi öreg cserkészcsapat, mely annyit fáradozott a Jamborée előkészítésén.

Martin Lajos
c-erkész.

Az Új Cimbora színdarabsorozata.

Mint eddig minden ősszel, úgy az idén is összeállítok az Új Cimbora megjelent színdarabjaiból egy sorozatot, amelyben hosszabb, rövidebb színdarabok, monológok, szavalásra alkalmas versek lesznek egybefoglalva. Ara mint a múltban, portóval együtt 25 lej. Rendelések eszközölhetők F. László Marcella címén Új Cimbora szerk.

A karácsonyi könyvpiacon tervbevette az Új Cimbora egy képes, karácsonyi ajándék mesekönyv kiadását. A könyv meséit, elbeszéléseit F. László Marcella szerkesztő néni írta. Régebbi és új meséinek a gyűjteménye ez a könyv. Bizonyára minden kis cimbora érdeklődve veszi majd a kezébe. A könyv árára még visszatérünk.

MARCELLA NÉNI POSTÁJA

Az új iskolai év kezdetével sokan elhagyják lakóhelyüket és más városba mennek tanulni. A kiadóhivatal nem tudja ezt s a régi címre küldi a lapot. Így az iskolai év alatt az illető nem juthat kedvenc ujságjához. Épp azért, aki más helyre távozik, vagy elköltözik, a kiadóhivatallal azonnal tudassa új címét, nehogy elveszenek a lapok. Bármilyen címváltozást azonnal tudatni kell a kiadóhivatallal.

Vargha Gizella, Balmazújváros. Megérkezett-e az a számunk, amelyben a satumarei kirándulás képét közöltük? Hogy indult meg az új iskolaév? Szeretettel küldjük üdvözlőnk. — *Deák Berta, Merezsi*. Egész nyáron várunk híreidet s hogy életjelt adsz magadról. Mi ujság? Miben tevékenykedsz? — *Gál Lajosné, Galdul de jos*. Tartalmas levelének nagyon örültem, már azt hittem, meg is feledkezett ró-lunk. Teiúson valóban voltam, sőt az ősszel is szeretnék menni, de ha oda nem is, *Aiudra október végén vagy november elején, több mint valószínű, lesz útam*. A találkozásnak én is nagyon örültem volna a tavaasszal. De remélem, hogy lesz még rá alkalom ezután is. — *Teleky József, București*. A fehér gém illusztrációját a karácsonyi mesekönyvhöz megkaptam. Nagyon jól sikerült. A gyermekek is bizonyára szeretni fogják. Szíves üdvözlét. — *Darvas Istvánné, Mercurea-Ciuc*. A küldött levelet megkaptam. Ha nem lesz semmi akadály, menni fogok s előre jelzem a menetelem időpontját. Szeretetteljes üdvözlétem az összes ismerősöknek. — *Veress István, Aiud*. Közelesen két levél ment. Nem érkeztek volna meg, hogy nem kaptam reájuk választ? Szíves üdvözlét. — *Czeplédy Lacika, Soponya*. Vártam a nyáron leveledet kis cimborám, hogy írni fogsz majd a pici Zsófikáról. Nőtt-e azóta? Fényképet is küldhetsz, ha van készen! Aztán azt is szeretném tudni, megkap-tad-e a kis naptárt s tanultál-e belőle édes-anyaként névnapjára szép köszöntő verset? No, írj is rövidesen. — *Ferenczy Józsika és Ancika, Balmazújváros*. El nem képzelem az okát, miért nem írtok, Ancika és Józsika. Pedig nagy-mama beteg s rosszul esik neki, hogy nem is gondoltok rá. Nekem se írtatok. Nem szeretem ezt a hanyagságot! Legalább egy lapocskát minden hónapban írjatok. — *Gr. Bély Margit, Dicioșanmartin*. Amennyiben a lap kis terje-delme engedi, munkád közlését még a közeli hónapokban megkezdjük. Azonban jónak talál-nám, ha addig is próbálkoznál rövid dolgok megírásával. Természetesen minden sor meg-írására nagy gondot kell fordítani. Az Uj Cim-

borának más mértéke nincs, mint a beküldött írásművek közlésre alkalmassága. Egy szóval: JO MUNKA! — *Iszlay Erzsébet*. A legutóbbi leveleteket is megkaptam. Egy levél sem marad válaszolatlanul. Látom a rejtvényeket nagy szorgalommal fejtegeted. De jól teszed, mert hasznát veszed. — *Bálint Károly III. el. o. t.* „Ujra egyedül olvasgatom az Uj Cimborát és fejtem a rejtvényeket, mert bátyám újra visszament a Mikó-kollégiumba.“ — írod leveled-ben. A betegség is meglátogatott, Mandulagyul-ladásban feküdtél. Most láttad csak milyen jó, hogy jár neked az Uj Cimborá, ez vigasztalt, szórakoztatott a betegség napjaiban. Édes jó anyád az utolsó betűig elolvasta neked az uj-ságot. Remélem, mire e sorokat olvasod, ismét friss, jó egészségben leszel. Édes jó anyád üd-vözlétét hasonlóval viszonzom. — *Kovács Ju-dith IV. e. o. t., I. G. Duca*: A 27-es számnak küldöd Judithkám a megfejtését. Átadtam a rovatvezetőnek. A sorsoláson részt is vesz. — *Goldstein Kató és Öcsi, Cluj*. A kérdésre nagy-szerűen megfeleltetek. Az olimpiai versenyben Csik Ferenc a világ úszóbajnokságát nyerte meg. Örömmel hallottam, hogy az Uj Cimborá-hoz úgy ragaszkodtok. — *Nagy Ferenc III. el. o. t.* A fenti kérdésre te is jól megfeleltél. Saj-náltam, hogy a pompás őszi kirándulásról le-maradtál. — *Kárpáti Egon II. g. o. t., Cluj*. A rejtvénytípusokkal, amint meggyőződtem, komolyan foglalkozol. Ha így haladsz, Sólyom Pista bácsi segéd-rejtvénytípusvezetőnek fog ki-nevezni. No csak továbbra is munkálkodj. Fő az, hogy minden munkátokon a ti gondolatotok, a ti egyéniségetek lássék. Atmásolni, más meg-lévő rejtvényeket átvenni nem szabad. Pista bácsi az ilyen rejtvényeket úgyis felismeri. — *Kálmán Margitka, I. t. képzős*. Hát te is bekerül-tél Margitkám a nőképzőbe? No ennek örven-dek! Adja Isten, hogy mielőbb jó tanítónő vál-jon belőled! Remélem ott sem feledkezel meg az Uj Cimboráról s új társaid között eredmén-yvel fogsz toborozni. — *Orbán Magda, Sibiu*. Az új iskolai év számotokra is nagy változást hozott. Ezután Sibiuban az Orsolya-zárdában tanultok. Kivánom, hogy nagyon jól éreztétek magatokat a kedves Tisztelendő Nővérek kö-zött. Ha megszoktátok az új környezetet, írja-tok majd az Uj Cimborának is. — *Gálffy Pál, Iernut*. Hogy érzed magad az új helyen? Majd írd meg! — *Német Bözsike, Turda*. Új kis cim-boránk vagy Bözsike. Hozott Isten közénk! Az üdvözlétem megkaptam, aranyos voltál, hogy gondoltál reám. Viszonzásul én is sok pusztít küldök neked. A rejtvényed a sorsoláson részt vesz. — *Vincze József III. g. o. t. Brașov*. Végre egyszer a te leveled is látom a postában. S hozzá

mindjárt rejtvényfejtéssel mutatkozol be. Jól van Jóska barátunk! A megfejtés, amint látom, kitűnő s szépen, rendesen rajzoltad fel. Ezt szeretem. Az előfizetés rendezését nagyon helyesnek találja a kiadóhivatal. Végezetül jónak találnám, ha minden héten írnál nekem egy-egy levelet, lehet irkalapra is írni, s hónap végén összegyűjtve elküldenéd. Meglátod, hogy sokat fog javulni vele az írásod. — *Pataky Béla, III. el. o. t.* A legutolsó találkozón nem volt szerencsénk egymáshoz Béla úr! No majd legközelebb, ugy-e? Az új rejtvényt átadtam a rovatvezetőnek.

Gyenge és rosszírású kis cimboráinknak üzenem, hogy gyakorolják az írást. Irjanak minél gyakrabban az Uj Cimborának. Mondjuk minden héten egy levelet. Portókimelés szempontjából lehet 4—5 levelet is összegyűjteni s hónap végén egyszerre elküldeni.

KIADÓ BÁCSI POSTÁJA

Az utóbbi hetekben a következő előfizetéseket folytak be:

Németh Bözsi Turda 50 Cluj-on fizették, Kun István 20, Tokaji Paula 50, Csák János 40, Ref. Koll. Elemi Iskola 200, Stroe Magda 50, Goldstein Kató 50, Azzola Ludi 50, Bidló Gábor 50, Fodor Egon 17, Németh Mihály Turda 50, Logyin Kelemen Turda 50, Bene Sárka C.-Turzii 134, Fábrián József C.-Turzii 200, Tóth Juliska C.-Turzii 167, Székely János Aiud 67, Miklós János Braşov 95, Istvánffy Ellike Oradea 92, Szász Gizi és Ilus Plăieşti 50, Nagy Odön Plăieşti 100, Csekme Jucika Plăieşti 100, Sanek Boriska Satulung 100, Adorján Iván Ghirşa 340, Szűcs Ildikó Mere.-Ciuc. 84, Clujon fizettek: Kardos Jenő 50, Pál Béla 34, Pataky Béluska 100, Salamon Sándor 100, Eichner Agnes 100, Soós Juliska 30, Szigeti Eva 17, Weinrich Eva 17, Sváb Ferike 50, Kondász Ferike 17, Reif Károly Bod-Fabrica 200, Gálffy Gábor Sângeorghiu 100, Lőrincz Julianna Braşov 100, Biró Juliska C.-Turzii 200, Deésy Zoltán Huedin 50, Róm. Kath. Iskola I. G. Duca 100, Kovács Zsolt Găeşti 100, Alexa Sándor Oradea 100, Vass András M.-Viteazul 117, Benczédi Ferkó Gloagiu 100, Herézeg Klárika I. G. Duca 100, Szentgyörgyi Juli I. G. Duca 84, Kilin Sándor Chişineu 217, Balogh Ila Satulung 100, Gadó Lajcsi Someseni 55, Damó Lenke Cluj 117, Kolling Árpád Valea lui Mihai 200, Cluj-on fizettek: Winkelmayer Margit 50, Fersigan Romulus 100, Várady Albert 100, Mártonffy Eva 20, Stief Zoltán 100, Bakcsi Gábor 100, Lajos Alice 100, Berényi Luki 100, Kozma Palika Timişoara 100, Dalacsi Klára Bucureşti 400, Ref. El. Iskola Agriş 134, Iványi Kató Vetiş 100, Györfly Dénes Calimăneşti 75, Milka Margit Teiuş 150.

FEJTŐRŐ

Rovatvezető: Sóllyom István.

Keresztrejtvény.

Beküldték: **Iszlay Erzsébet, Matild és Jenőke.**
Erzsébetváros.

Vízszintes sorok: 1. Elhunyt ifjúsági regényírónk. 7. Kés része. 8. Vissza, r-el a végén fonetikus: francia folyó. 9. JBA. 11. Idegen nyelven, így. 13. Mutatónévmás. 14. Evőeszköz. 16. Ó, németül. 17. Olasz város. 18. Lát mássalhangzói. 19. Boka közepe. 20. Vissza: híres magyar olimpiai bajnok. 22. Személynévmás. 23. Vissza: teher. 25. Orosz folyó. 26. Sok a. 27. Kerti munkát végzek. 28. Ilyen háború is vannak.

Függőleges sorok: 1. Vissza: a megfagyott víz. 2. Férfinév. 3. Vissza: hamis. 4. Falusi férfinév. Mózeszt nevezik így. 5. Állatlakhely. 6. Görög kikötő város. 10. Névelő. 11. Vissza: Ázsiai ország. 12. ... Sebastian. 15. Árbóc betűi keverve. Ékezethiba. 16. Német folyó. 17. TDI. 20. Vissza: ilyen a jég. 21. Számos. 22. A földbe vetik. 24. Libahang.

Megfejtésül beküldendő: Vízszintes: 1, 17 és 20. Függőleges: 2, 6 és 16.

Megfejtési határidő: 1936 október 25. A megfejtők között jutalomkönyveket sorsolunk ki.

A Minerva R.-T. kiadásában megjelent:

Dr. Görög Ferenc: „Magyar nemzet történelme“ e. könyve. Gyermekek, felnőttek egyformán érdekes olvasmány. Ara füzve 80 lej, kötve 100 lej. Ugyancsak a Minerva R.-T. kiadásában jelent meg **Dr. Szász Ferenc:** „Öserők“ e. könyve, a komoly ifjúság és a felnőttek számára. Ara 65 lej. Megrendelhetők kiadóhivatalunkon keresztül is.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatársak:

TELEKY DEZSÓ és SIMON SANDOR.

Minden cikkért a szerzője felelős.

Kiadja: a Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj